
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 188, maart, april 2024

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 17

De vierde klas

De Permanente Identiteit van de Vaders

Kernwoorden van de leerstof: *rijkdom, bewustzijn, erfenis, zuiver oog, permanente identiteit*

De christen is nu aangekomen in het beloofde land, de vierde klas in de leerschool van Christus. Het is een buitengewoon rijk land. De gelovige heeft heel die rijkdom al vanaf de wedergeboorte in bezit, maar is zich daar niet meteen van bewust. *Een groei in geestelijk bewustzijn* is daarom een sleutel in de leerschool van Christus.

De vierde klas is de klas van de “*VADERS, die Hem kennen, die van het begin is*” (1 Joh. 2:12-14).

Hem kennen

Jezus kennen, betekent de waarheid kennen en God kennen. De vaders hebben Hem – vanuit het verleden tot in het heden – leren kennen.

Er is een groot verschil *over* God te weten en Hem *werkelijk* te hebben leren kennen. In Romeinen 1:16 lezen we over mensen die God kenden, *over* God wisten, maar Hem niet als God hebben verheerlijkt of gedankt. Wie Hem *werkelijk* kent, wordt door de waarheid *vrijgemaakt*.

Er is een *vrijmaking* van de zonde (Rom. 6:18,22), en er is een vrijmaking, een vrijkopen, van de wet. Paulus zegt immers in Galaten 4:5 dat Christus gekomen is om “*hen die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij de aanneming tot zonen zouden ontvangen.*” Deze vrijmaking of vrijkoping vindt plaats door de dood. Wij zijn gestorven voor de zonde en voor de wet. Deze twee komen samen wanneer Paulus schrijft dat wij vrijgemaakt zijn “*van de wet van de zonde en van*

de dood" (Rom. 8:2). Voor de jood was vrijkoping van de wet van Mozes nodig, omdat hij aan de wet was gebonden, verkocht onder zonde. De jood was onder "verzekerde bewaring" (Gal. 3:23). Door de wet leerde hij de zonde te kennen. De jood was gebonden aan de wet van de Mozes en de heiden was gebonden door afgoderij aan de zonde.

De wet zegt "U zal niet ..." Dit geldt voor de wet van Mozes, maar ook voor de heiden die zichzelf menselijke regels oplegt om zijn god te behagen. Christus is echter de enige die de wet die Hij verlangt, kan houden. In het huis van Christus is Zijn leven onze Wet en leven wij door Hem. Alles wat dat wil vervangen, daarvoor ben ik gestorven. Ik besteed daar geen aandacht aan, omdat ik een nieuwe schepping ben door mijn overgang van de dood naar het leven. De vader beschouwt zich niet langer als een onafhankelijk persoon die de wet, buiten die van Christus, kan vervangen en houden.

Om de aanneming (adoptie) tot zonen te ontvangen, moet de vereenzelviging van de gelovige jood en heiden met de dood en opstanding van Christus plaatsvinden. De belofte van de Geest (Gal. 3:14,16-18,21,22,29; 4:23) kon niet door de wet worden ontvangen, maar door het geloof. Daarom is het belangrijk dat wij de verbonden van God goed onderscheiden. Er is een aanneming tot kinderen van God bij de wedergeboorte en een toekomstige aanneming (adoptie) tot zonen die dan hun erfdeel zullen ontvangen. De erfenis is het einddoel van het geloof, maar de vaders hebben geleerd nu al te leven door alles wat Christus voor hen is geworden (1 Kor. 1:30).

Wat gebeurt er nu als de jood of heiden die wedergeboren wordt, de wet van Mozes als (hernieuwde) richtsnoer voor het leven ziet? Dan gaat hij (terug) naar een schaduw van de werkelijkheid die in Christus is en komt een systeem in de plaats van Christus. En wat in de plaats van God komt, is afgoderij. Let wel, de schaduw zegt veel over de werkelijkheid en de wet is heilig en goed. Maar een christen leeft uit de genade en *niet* uit de wet.

Mozes en het beloofde land

Van een hele generatie die uit Egypte vertrok, kwamen er maar twee in het beloofde land: Jozua en Kaleb. Zelfs Mozes ging het beloofde land niet binnen, omdat hij door ongehoorzaamheid de rots twee keer had geslagen. Deze gebeurtenis in Numeri 20:2-13 is van belang om de vierde klas te begrijpen.

Toen Mozes de eerste keer de rots sloeg (vgl. Ex. 17:6; 1 Kor. 10:4) en water uit de rots vloeide, kon dit alleen betrekking hebben op Christus die werd gekruisigd en tot levend water werd. Deze gebeurtenis kon alleen verwijzen naar wat er in Egypte was gebeurd door de dood van het paaslam.

Toen Mozes in Numeri 20:2-13 de rots opnieuw sloeg, was dat een type dat Christus opnieuw wordt gekruisigd:

*"Want het is onmogelijk om **hen die eens verlicht zijn geweest**, die de hemelse gave geproefd hebben en deelgenoot zijn geworden van de Heilige Geest, en die het goede Woord van God geproefd hebben en de krachten van de komende wereld, en die daarna **afvallig** worden, weer opnieuw tot bekering te brengen, omdat zij voor zichzelf de Zoon van God **opnieuw kruisigen** en openlijk te schande maken" (Hebr. 6:4-6 NBG).*

“*Hen die eens verlicht zijn geweest*” zijn wedergeboren mensen. Het bewijs hiervan vinden we in Hebreëën 10:32 waar we van gelovigen lezen: “*Maar herinner u de dagen van weleer, waarin u, nadat u verlicht was ...*”. Dit zijn de mensen die hun vrijmoedigheid niet prijs moeten geven, maar volharding nodig hebben (vers 35), om hun geestelijke wedloop met succes te lopen.

Het is daarom mogelijk om afvallig te worden en de Heer opnieuw te kruisigen. Mozes moest de rots slaan in Exodus 17:6, maar moest in Numeri 20:8 tot de rots spreken—Christus kon maar eenmaal worden geslagen (Jes. 53:4)! Deze laatste gebeurtenis laat zien dat wanneer een christen de wet van Mozes als systeem omarmt, dat systeem afvalligheid weerspiegelt. Het is de wet van Christus waaruit we leven, omdat we in het huis van Christus leven (Hebr. 3:1-6).

Het oordeel van God over Mozes kan hard overkomen. Hij mocht het beloofde land niet binnengaan. De reden hiervan was dat God nauwgezet waakt over zijn types, over zijn voorafschaduwingen. Mozes — als type van de wet — ging daarom niet het beloofde land binnen. De vaders leven in het beloofde land — in de antitype (de werkelijkheid) — door de wet van Christus. Dat Mozes zelf het beloofde land niet binnenging, kunnen we moeilijk als afvalligheid aanmerken. De bekende Engelse bijbelleraar Arthur Pink (1886-1952) zag dit dilemma en sprak van een “*poëtische rechtvaardigheid*”. “Poëtische rechtvaardigheid” heeft betrekking op het karakter dat een persoon vertegenwoordigt. “Poëtische rechtvaardigheid” vereist dat ondeugd wordt gestraft en deugd wordt beloond en de logica overwint. In een boek, film of toneelstuk blijft de persoon binnen de moraliteit en de rol die zijn of haar karakter vertegenwoordigt. Zo blijft de “good guy” de “good guy” en de “bad guy” blijft de “bad guy”.

Mozes was de vertegenwoordiger van de Mozaïsche wet en dat blijft hij. De typologie vereist echter dat de christen in het beloofde land leeft door de wet van Christus. Hoewel de wet van Mozes de leefregel was voor de Israëlieten, was de wet van Mozes ook een type, een schaduw, van de wet van Christus. *De kern van de vierde klas is echter dat de wet van Mozes geen richtsnoer is voor het christelijke leven. De christen leeft niet door de schaduw, maar door de werkelijkheid van Christus* (Kol. 2:7). De jood die christen is geworden, is gestorven voor de wet van Mozes en de heiden is nooit onder de wet van Mozes geweest. De wet heeft betrekking op de natuurlijke mens en daarom op wat kwaad in hem is. De Tien Geboden zijn nooit aan de nieuwe mens gegeven, hoewel kennis van de schaduw van de wet zeer nuttig is. De wet zegt: “*U zal niet stelen*”, waardoor we weten dat de nieuwe mens geen verlangen heeft om de stelen. “*U zal niet begeren*” grijpt dieper in ons wezen in en Paulus liep vast toen hij als nieuwe verplichting van de wet deze probeerde te houden; het bracht hem opnieuw tot gebondenheid (Rom. 7). *De wet is goed, maar kan niet rechtvaardigen noch heiligen*. Paulus maakt duidelijk in zijn brief aan de Galaten dat een christen nu de wet van Christus voor ogen heeft, niet de wet geschreven op tafelen van steen.

De wet van de vrijheid

“*Hij echter die zich in de volmaakte wet verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtig hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet*” (Jak. 1:25).

De wet van Mozes was niet de volmaakte wet. De wet van Christus is volmaakt en is de wet van de vrijheid. Maar hoe moet aan die wet gehoorzaamd worden? Jacobus zegt ook:

“Laat soms een bron uit dezelfde ader zoet en bitter water opwellen? Kan ook, mijn broeders, een vijgenboom olijven voortbrengen, of een wijnstok vijgen? Evenmin kan een bron zout én zoet water voortbrengen” (Jak. 3:11,12).

Wat een geweldige waarheid verkondigt Jacobus hier! Ons leven is geen mengeling van “zout en zoet”, geen strijd tussen de oude mens en de nieuwe mens. Nee, onze geest is verlost (1 Kor. 6:17), de Heer is de Herder en Hoeder van onze ziel en ons lichaam is een tempel van Gods Geest. Uit onze binnenste, uit onze verlost geest, vloeien stromen van onvermengd levend water en daar leven wij uit. Wij leven in het huis van Christus, niet in het huis van Mozes.

Eén geest met Gods Geest

*Wij zijn geest, hebben een ziel en wonen in een lichaam. Dit betekent dat onze “ik”, de nieuwe mens, een verenigde “ik” is in de geest. We zijn één met Christus, maar ook te onderscheiden. Het is eenheid in dualiteit. Dit is de vierde klas, de klas van de vaders die Hem werkelijk leren kennen. Zij kennen God, omdat zij ook zichzelf hebben leren kennen. Zij kennen hun identiteit in Hem die voor hen een *Permanente Identiteit* is. Ik ben niet ik, maar Christus in mijn sterfelijk vlees. De vaders weten zich één met de hemelse Vader omdat zij één zijn met Christus die één is met dezelfde Vader. Vanaf de wedergeboorte is er een ontwaken van deze *Permanente Identiteit*. Dit leidt tot de uiting van het nieuwe leven in deze wereld, waarin wij het licht en het zout van deze wereld zijn. In de eerste twee klassen denken wij meer dat we een licht en een zout *moeten* zijn, maar de vaders weten dat zij het *zijn*, omdat de bron alleen maar zoet water *kan* voortbrengen. Wat voor de wereld bovennatuurlijk is, wordt voor de gelovige natuurlijk, want dat is de natuur van de nieuwe mens. Waar je dan ook bent, waar je je tent neerzet of de tempel van jouw lichaam zich ook bevindt, daar zal de geur van Christus worden gevoeld. Wanneer we meer beginnen te ZIEN en te WETEN van de Hoogte, Diepte en Majesteit van de Heer, waarin we leven, bewegen en ons wezen hebben, beginnen we te LEVEN en dat LEVEN te ervaren.*

Ontwaak, u die slaapt

Ieder christen verlangt ernaar om Christus te manifesteren door zijn of haar sterfelijk lichaam.

De uitdaging vinden we in Efeziërs 5:14:

“Daarom zegt Hij: Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten.”

Dit vers is de uitdaging van de vierde klas. Het is ook een gebed met een belofte en de opstanding die hier genoemd wordt, is die uit de Jordaan:

“Heer, ik wil graag ontwaken uit mijn slaap en mij volledig bewust worden van mijn opstanding uit de Jordaan. Geef mij de Geest van wijsheid en van openbaring om u recht te kennen en verlichte ogen van mijn hart, namelijk U die over mij zal lichten (Ef. 1:15-20) Amen.”

Een aantal punten kan ons hierbij behulpzaam zijn:

1. De vaders hebben een goed beeld van hun gedachteleven

“Want wie heeft de gedachten van de Heere gekend, dat hij Hem zal onderrichten? Maar wij **HEBBEN** de gedachten van Christus” (1 Kor. 2:16).

In Hem zijn **HEBBEN** we de hele volheid van Christus ontvangen, ja, **ZIJN** wij de volheid die Christus voor ons geworden is. In Hem **ZIJN** wij de wil van God. De vaders leven vanuit de kennis dat ze een geur en een manifestatie van Christus **ZIJN**. De vader leeft vanuit de *Permanente Identiteit* dat “*ik niet ik ben, maar Christus ...*”. Dat is de eerste helft van Galaten 2:20. De tweede helft is dat voor zover wij nog in het vlees leven, wij leven door het geloof van de Zoon van God. Ik ben niet ik maar Christus in mijn zwak en sterfelijk vlees. Het vlees, het natuurlijk leven, kent dagelijks een vloedgolf aan prikkels en indrukken die onze natuurlijk gedachten voeden. Die gedachten zijn wij niet, maar die hebben we.

In de geest echter, daar wie we zijn, **BEZITTEN** we het denken van Christus, “*zijn onze gedachten die van Christus*” (1 Kor. 2:16 NBV).

“Laat daarom die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was ...” (Fil. 2:5), is niet iets waarnaar we streven. Het betekent dat we in ons bewustzijn voortdurend omarmen dat “*niet meer mijn ik, maar Christus*” is.

Onze geest en onze ziel hebben hun eigen denken, en ons lichaam heeft het brein. Dit onderscheid tussen geest en ziel *moet goed* onderscheiden worden (vgl. Hebr. 4:12).

2. De vaders beseffen de alomtegenwoordigheid van God door hen

“En God zij dank, Die ons in Christus altijd doet triomferen en door ons de geur van Zijn kennis **OP IEDERE PLAATS** openbaar maakt” (2 Kor. 2:14).

Omdat wij in Hem zijn en ons in Hem bewegen, zijn wij “*op iedere plaats*” een geur tot leven of tot de dood voor mensen. De vaders weten dit door het geloof, hoewel hun gevoelens daarmee in tegenspraak kunnen zijn.

3. De vaders kennen het verschil tussen geest en ziel

“Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op **de scheiding van ziel en geest**, van **gewrichten en merg**, en het oordeelt de **overleggingen en gedachten (bedoelingen)** van het hart” (Hebr. 4:12).

Let op de drie overeenkomstige paren in dit vers ziel-geest, gewrichten- merg, overleggingen – bedoelingen, waarbij de laatste van elk paar steeds dieper – innerlijker – ligt dan de eerste, de meer uiterlijke. Er is daarom een verschil tussen ziel en geest die we moeten zien, de “scheiding tussen ziel en geest”. We zijn echter zo door seculiere psychologie beïnvloed, dat we ziel en geest op één lijn stellen. In Korintiërs 2:14-16 lezen we echter over de geestelijke (Gr. 'pneumatikos') mens en de ongeestelijke/natuurlijke (Gr. 'psuchikos') mens. We kunnen echter de geestelijke en ongeestelijke mens niet op één lijn stellen. De ziel op zich is niet zondig, want Gods Geest woont in ons. Hoe leven we dan vanuit dit verschil tussen geest en ziel? Dat brengt ons tot het volgende punt.

4. De vaders hebben geleerd te leven door tegenstellingen

Actie brengt reactie voort, zoals aantrekking steeds afstoting veroorzaakt. Dit zien we in de derde wet van Newton. Deze wet wordt wel eens samengevat als actie = - reactie, waarmee wordt bedoeld dat iedere actiekracht gepaard gaat met een reactiekracht. Het minteken geeft dan aan dat de twee krachten tegengesteld gericht zijn. Een paar voorbeelden. Wanneer je wegfietst, oefen je een kracht op de weg uit; de omgekeerde kracht van de weg op jou zet je dan in beweging. Wanneer een raket vertrekt, is er enerzijds de kracht die ze voortdrijft en anderzijds de kracht die de verbrandingsgassen de tegengesteld kant voortstuwt. Wanneer we op een muur duwen zonder dat hij omvalt, drukt de muur terug met dezelfde tegengestelde kracht. Deze "wet van de tegenstellingen" geldt niet alleen in de natuurkunde, maar voor alle leven. Leven betekent de contrast, de spanning en interactie van tegengestelde werkingen. Wat zou blijdschap zijn als we niet weten wat verdriet is? Wat betekent rijkdom als we niet weten wat armoede is? Wat betekent wit zonder zwart, hoog zonder laag, ja zonder nee, liefde zonder haat, zomer zonder winter, links zonder rechts, enz.?

Het is een fundamentele wet in het heelal, de wet van de tegenstellingen, dat alles in paren van tegenstellingen bestaat. Niets werkt dan dat het ene het andere opslokt, zoals ook "*het sterfelijke door het leven worde verslonden*" (2 Kor. 5:4). Zo wordt ook de donkerte in een kamer opgeslokt of verslonden als we het licht aandoen. Alles manifesteert zich in paren: licht-duisternis, koude-hitte, zoet-bitter, ja-nee, hoog-laag, positief-negatief, zelfzucht-liefde, zelf voor zelf – zelf voor anderen, enz. God heeft de keuze om Zelf-voor-Zelf verslonden door Zijn keuze de Zelf-voor-andere te zijn. Daarentegen is Lucifer de duivel geworden doordat hij "het principe van de duisternis" heeft geopend en zich heeft vastgelegd (gefixeerd) in de keuze voor zelf-voor-zelf.

Hetzelfde geldt voor ons. Ook wij hebben door de zondeval het principe van de duisternis geopend en zijn we slaven van de zonde geworden. Het verschil is echter dat de duivel hiervoor heeft gekozen in het volle licht dat hij had, terwijl de mens is verleid. Daarom heeft God ons door genade verlost. Wij hebben door de wedergeboorte een nieuwe geest ontvangen waarin het gefixeerde, gevende leven van God ons leven is geworden. Maar ook dit leven werkt op basis van de wet van tegenstellingen. Door het geestelijk potentiaalverschil tussen geest en vlees, waarbij het vlees in de gelovige de ziel en het lichaam is. Dit betekent niet dat het vlees van de gelovige zondig is, want wij zijn verlost en *ons vlees is onze goddelijke gave om Gods verlangen door ons te verwezenlijken* (vgl. 2 Kor. 5:17).

Alleen wanneer we het vlees gebruiken als zelf-voor-zelf, merken we dat het vlees geen nut doet en vijandschap tegen God is. Het vlees is daarom geroepen om Christus, die onze identiteit is, tot menselijke uitdrukking te brengen. Daarom, welke stap maken wij wanneer Gods verlangen inwerkt op ons natuurlijke leven? Ons natuurlijke leven is Gods instrument om tot actie = - reactie te laten komen, omdat we anders geen mensen zouden zijn die een vrije keuze hebben.

Het is niet nodig om onze negatieve gedachten en gevoelens te veroordelen. Nee, we gebruiken ze als een kans om vanuit Gods rust te leven in tijden van fysieke en emotionele tegenspoed. Soms komt die tegenspoed voort uit de manier waarop anderen ons behandelen. Mensen kunnen ons irriteren en ons laten voelen dat we niet van ze houden. Als we redeneren naar Gods onveranderlijke liefde in ons, kunnen we zeggen: "Ik heb het gevoel dat ik die persoon haat, maar Christus houdt van die persoon door mij." Alleen de Geest Zelf kan deze *scheiding van geest en ziel* tot stand brengen.

5. De vaders beseffen dat hun hemelse Vader verlangend is Zich rijkelijk door hen tot uitdrukking te brengen

“Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: STROMEN van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien” (Joh. 7:38 NBG).

“En God zij dank, Die ons in Christus altijd doet triomferen en door ons de geur van Zijn kennis OP IEDERE PLAATS openbaar maakt” (2 Kor. 2:14).

Geloof ik dit ... STROMEN ... OP IEDERE ... PLAATS ...?

“En de Here zal u VOORTDUREND leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt” (Jes. 58:11 NBG)

Geloof ik dit ... STROMEN ... OP IEDERE PLAATS ... VOORTDUREND ... ALS EEN BESPROEIDE HOF ...?

6. De vaders kijken met een zuiver oog

In Matthéüs 6:22 en Lukas 11:34 wordt gesproken van een “zuiver oog” (NBG vert.), dat het hele lichaam verlicht. Het woord Griekse woord (haplous) dat hier gebruikt wordt voor ‘zuiver’ wordt ook wel vertaald als ‘oprecht’ (HSV) of ‘goed’ (Canisius vert.).

In veel Engelse vertalingen komen we ook het woord ‘single’ tegen, zoals ook in de uitdrukking “a pure and single heart”. Het is dan een hart dat vrij is van dubbelhartigheid of bedrog. Dubbelhartigheid komen we ook tegen in Jakobus 1:8 en 4:8 over de wie innerlijk verdeeld is en het hart moet zuiveren. De uitdrukking “innerlijk verdeeld” betekent letterlijk “twee zielen”, iemand die voortdurend op twee gedachten hinkt en twijfelt. Zo iemand staat tegenover wie zuiver van hart is en op één zaak is gericht. Een ‘single’ oog dus. Een zuiver oog ziet God, “die alle dingen (goed en kwaad) werk naar de raad van Zijn wil (Ef. 1:11). God alleen te zien met een zuiver oog is ons geloofsavontuur in dit leven.

“Een zuiver oog” [‘Eenvoudig oog’ (SV)] betekent dat we maar Eén zien. “Eenvoudig” [‘Eénvoudig’; ‘enkel’] betekent ‘Eén’. Onze belangrijkste focus is daarom: Ik zie alleen God in alles, overal en in iedereen. Ik zie de duivel niet, ik zie niets dan overal God. Als het om de duivel gaat, dan zie ik God door de duivel heen. Ik zie de duivel niet. Ik zie alleen God. Je oog is dan zuiver en vol licht omdat God vol licht is. Wanneer je oog op Hem is, ben je vol licht dat uiterlijk door je lichaam heen schijnt.

Jezus zei daarna: “Indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn” (Matt. 6:23). Waarom zegt de Heer hier ‘slecht’? Het tegengestelde van ‘enkel’ is toch niet ‘slecht’ maar ‘dubbel’? Dubbel zien is echter ‘kwaad’ of ‘onzuiver’ zien. Wanneer ik God niet zuiver zie, beweeg ik me in het kwade vlak en word ik verzocht.

“Toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand dan Jezus ALLEEN” (Matt. 17:8 NBG).

Wanneer wij dit zien en leren, landt het in het diepst van onze ziel. Dit zien we bijvoorbeeld in Hooglied waar de Sulamitische haar oog alleen gericht had op haar geliefde herder, die een beeld van Jezus is. Daardoor kon koning Salomo, een beeld van het natuurlijke leven, geen vat op haar krijgen en stuurde haar tenslotte naar huis.

Een zuiver oog brengt de heerlijkheid een nieuwe visie in ons leven. Wanneer “mijn ogen” [‘het zuivere oog’] (Jes. 6:5; Lukas 2:30), de Koning hebben gezien, dan hebben wij Gods heil, Gods behoud over verleden, heden en toekomst, gezien.

Een zuiver oog betekent dat Christus heel ons beeld vult. Zonder een zuiver oog zetten we het licht onder de korenmaat en zullen we duisternis uitstralen en zullen we gefrustreerd worden door de omstandigheden. Te midden van al ons lijden worden we uitgedaagd om te zien op de onzichtbare realiteit en te rusten in Christus, in de zekerheid dat wanneer we met Hem wandelen Hij zal toezien dat we in Zijn wegen wandelen.

7. De vaders zijn zuiver van hart

“Gelukkig wie zuiver van hart zijn, want zij zullen God zien” (Matt. 5:8 NBV).

Het hart kent twee kanten, een kant dat vast staat in God en niet verzocht kan worden, en een kant dat verzocht kan worden.

Dit is de situatie zoals wij van nature zijn: geestelijke dood, slaven van de zonde, in de macht van de duivel, met een hart dat arglistig is (Jer. 17:9), een hart waaruit ook voortkomen: boze overleggingen, moord, echtbreuk, hoererie, diefstal, leugenachtige getuigenissen en godslasteringen (Matt. 15:19 NBG).

De oplossing voor het probleem van de zonde, dus ook van hoogmoed, moet daarom radicaal zijn. De boom van hoogmoed moet omgehouden worden en vernietigd worden. Het Nieuwe Testament zegt het met de volgende woorden:

“Reeds ligt de bijl aan de wortel der bomen: iedere boom dan, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouden en in het vuur geworpen” (Matt. 3:10).

Gods eerste stap in ons verlossing is dat hij de bijl legt aan de wortel van onze identiteit die ons gevangen hield in het kamp van de duivel. God kruisigt in Christus onze oude mens, onze oude geest, de bron waaruit alle hoogmoed voortkomt:

“Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen; een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven” (Ezech. 36:25,26 NBG).

Het hart van een christen is daarom niet langer arglistig.

Samenvatting

De vaders weten dat ze door hun *Permanente Identiteit* volkomen één zijn in Christus. Dit is de kern van hun status. Hun ego is een verenigde ego in de geest, waardoor zij weten de wil van God te zijn en de gezindheid van Christus te hebben. Ze zien dit alles met een zuiver oog en met een zuiver hart. Het eigen ik is geest. Mijn geest hechtte zich aan de Geest van Christus. In mijn geval heet ‘mijn zelf/geest’: Roel. Ik ben met Christus samengegroeid in Zijn opstanding en daarom een nieuwe schepping in Christus. Ik word niet Christus. Ik ben voor altijd: Roel, door Zijn

Heilige Geest met Christus verbonden. Als de HEER mij aanspreekt, noemt Hij mij Roel. Dat is wie Hij mij heeft geschapen. Mijn identiteit is met Christus, een geest-Geest-vereniging, voor nu en altijd: permanent, met Christus verborgen in God (Kol. 3:3 NBG). Dit is wat de vaders hebben gezien, zichzelf hebben leren kennen en daardoor ook God als Vader.

Waar de jonge mannen Christus *navolgden*, **wandelen de vaders door het besef van hun *Permanente Identiteit als rank aan de Wijnstok***.

Het begrijpen van onze *Permanente Identiteit* en eenheid in de geest vult ons met licht en verdrijft alle angst voor gebrek (vgl. 1 Kor. 4:7). Het zorgt ervoor dat we de manifestatie ervan ervaren in de mate dat we het door openbaring kunnen vatten.

Studievragen

1. Waarom kon Mozes het beloofde land niet binnengaan?
2. Wat betekent "Poëtische rechtvaardigheid"?
3. Wat is de wet van de vrijheid?
4. Op welke manier kan Efeziërs 5:14 een uitdaging voor je zijn?
5. Hoe kunnen we kijken met een zuiver oog?
6. Wat betekent "Permanente Identiteit"?
7. Wat was je grootste les uit deze studie?